

ת"פ 20486/03/12 - מדינת ישראל נגד ארז בן שמשון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20486-03-12 מדינת ישראל נ' בן שמשון

בפני
בעניין: כב' השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ארז בן שמשון

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של מעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ותקיפה לפי סעיף 379 לחוק. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28.1.09, עקף הנאשם עם רכבו טור מכוניות, אשר המתין לבדיקה בכניסה לחניון בקניון מלחה בירושלים. מאבטח שהגיע למקום (להלן: "המתלונן"), הורה לנאשם לחזור לטור ולהמתין לבדיקה הבטחונית, אך הנאשם לחץ על דוושת ההאצה, תוך שאמר למתלונן לזוז או שיזיין אותו. בנסיבות אלה, פגע הרכב במתלונן, אשר התיישב על מכסה המנוע. הנאשם המשיך בנסיעה, מרחק של כ-20 מטרים, כשהמתלונן שוכב על מכסה המנוע, ובשלב זה בלם את הרכב. כתוצאה מכך נפל המתלונן ארצה, נחבל ונקע את רגלו. בהמשך, פונה המתלונן לקבלת טיפול רפואי.

2. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבלו תסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם. הנאשם בן 31, נשוי, אב לתינוקת, ועובד כקבלן שיפוצים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הביע חרטה, אולם עלול לנהוג באופן אימפולסיבי כאשר חש בחוסר אונים למול סביבתו. שירות המבחן סבר כי יש לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית, שילוב שלא יצא לפועל, תחילה בשל סרוב הנאשם, בהמשך בשל פטירת אביו, ולאחרונה בשל קושי של הנאשם לגייס כוחות ולהשתלב בקבוצה, קושי המוסבר על ידי שירות המבחן בתקופה הקשה שעברה עלה נאשם על רקע מחלת אביו ופטירתו. בנסיבות אלה, לאור המוטיבציה שהביע לבסוף הנאשם להשתתף בקבוצה טיפולית, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן לצד ביצוע של"צ בהיקף של 140 שעות.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה למכלול הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ובכלל זה השמירה על הסדר הציבורי, סיכון המשתמשים בדרך, פגיעה בשלמות הגוף ובטחון הציבור, והפגיעה הספציפית במתלונן. המאשימה טענה כי נהיגתו הפראית של הנאשם, עלולה היתה לגרום לתוצאות קשות מאלה שנגרמו. בנסיבות אלה, סבורה המאשימה כי מתחם הענישה נע בין הטלת מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, לבין מספר חודשי מאסר בפועל. בנסיבותיו של נאשם זה, עתרה המאשימה להטיל עונש ברף העליון של ביצוע עבודות שירות, בנוסף למאסר מותנה ופיצוי.

4. הסנגור הגיש סרט המתעד את הפגיעה במתלונן, וציין כי ניתן להבחין שהמתלונן יכול היה לרדת מהרכב. לטענתו, הנאשם לא התכוון לסכן את חייו המאבטח, אלא מדובר בעבירה של פזיזות ורשלנות, כאשר יש להניח שמטרת הנאשם היתה שהמתלונן יסור מדרכו, ולא לפגוע בו. התקיפה שבוצעה הינה ברמה נמוכה, ונובעת מעצם המגע בין המתלונן לרכב. עוד טען בא כוח הנאשם, כי נוכח חלופת הזמן, למעלה משלוש שנים עד למועד הגשת כתב האישום, המאשימה מושתקת מלטעון לגבי הצורך בהרתעת הרבים. לפיכך, עתר לקבוע מתחם ענישה הנע בין צו של"צ ללא הרשעה, לבין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות, כאשר העונש ההולם במקרה זה הינו של"צ, בליווי מאסר מותנה קנס ופיצוי למתלונן. לאחר קבלת התסקיר האחרון, חזר בו ב"כ הנאשם מעתירתו לאי הרשעה, אך עתר שלא להטיל על הנאשם צו מבחן.

מתחם ענישה

5. התוקף את חברו, פוגע בזכות יסוד של הזולת לשלמות גופו ולביטחונו האישי. כאשר מדובר בתקיפתו של גורם אבטחה, כגון מאבטח בקניון, מדובר בפגיעה אף בסדר הציבורי ובביטחון הציבור. כל מקרה יש לשקול לגופו, כאשר כל תקיפה ותקיפה, יכולה לשאת פנים שונות. מקרה דומה, נדון במסגרת ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' איתמר ביטון**, (2009), שם יוחסו לנאשם עבירות תקיפה הגורמת חבלה וכן הפקרה לאחר פגיעה. מדובר בעבירות חמורות מאלה המיוחסות לנאשם, ונדונו ראשית בבית המשפט המחוזי, אשר קבע כי ההליך יסתיים ללא הרשעה, תוך ביצוע של"צ וכן פסילת רשיון. בית המשפט העליון קבע כי יש להרשיע את הנאשם, וכן הוסיף רכיב של מאסר מותנה. בנסיבות המקרה שלפני, ניתן להתרשם מחלקו הראשון של האירוע, כפי שהונצח בנ"1. לאחר שהמתלונן נעמד בצמוד לחלקו הקדמי של רכב הנאשם, התקדם רכב הנאשם בנסיעה איטית ביותר, אשר אפשרה למתלונן לסור מדרכו, אך המתלונן התיישב על מכסה המנוע. בהמשך, נהג הנאשם את הרכב למרחק של כ-20 מטרים, נסיעה שאינה מופיעה בקלטת, עד שבלם את הרכב והמתלונן נפל ממנו. יש להדגיש כי המאשימה בחרה לייחס לנאשם עבירה של תקיפה סתם, על אף שבעובדות כתב האישום המתוקן צוינה החבלה שנגרמה לקרסולו. אין ספק כי מדובר באירוע מכוער, בו הנאשם נהג ברכבו באופן אלים, תוך פגיעה בסדר הציבורי ובשלומו של המתלונן. יחד עם זאת, אופי האירוע כפי שמשקף בנ"1, מעמיד את נסיבות ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם, ברף נמוך יחסית לנסיבות אלה.

לאחר ששקלתי את המעשה בנסיבותיו, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר מותנה לצד של"צ, לבין מאסר למשך 10 חודשים.

העונש המתאים

6. התנהגות הנאשם, מצביעה על קושי הזקוק לטיפול. יחד עם זאת, מדובר באדם נעדר כל עבר פלילי, אשר קיבל אחריות על מעשיו, ומעוניין לטול חלק בהליך טיפולי משמעותי. בנסיבות אלה, ובהתחשב בחלופת הזמן הממושך ביותר מאז ביצוע העבירה ועד היום, אני סבור כי יש להטיל על הנאשם ענישה ממשית, לצד הליך טיפולי במסגרת של צו מבחן. מובהר לנאשם כי במידה ולא יעמוד בתנאי צו המבחן, יחודש הדין בעניינו ויגזר שוב עונשו. נוכח כל האמור, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

ב. של"צ למשך 140 שעות, זאת בהתאם לתכנית שירות המבחן.

ג. צו מבחן למשך שנה מהיום.

ד. פיצוי למתלונן בסך 3,500 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים החל מיום 1.8.15 ומידי תחילת כל חודש שלאחריו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ה, 28 יוני 2015, במעמד הצדדים.